

Els facciosos concentren forces al front d'Aragò Ara és l'hora, catalans!

ON VA EL MON? LA UNITAT SINDICAL

LA INTERROGACIO D'UN JOVE CATALA, QUE NO ESPERA REBRE
RESPOSTA SATISFACTORIA

per A. F.

Ens plau, avui, pel seu interès, reproduir aquest article publicat a "La Humanitat", en la secció dedicada a la joventut, i en el qual s'hi marquen uns punts interessantíssims per a tots els joves.

**

Continuament es parla del respecte mutu, del Dret de Gents, de l'estimació al proïsme, de la convivència civil, de l'idealisme...

Però, quin sarcasme més punyent enclouen totes aquestes paraules! Quina fraseologia més bella i ensems més buida!

Quina amargor i quina pena no ha de sentir el cor de tota persona honrada, en pensar que vivint en ple se-

El sentit de la disciplina

En l'ànim de tots els homes joves hi ha d'haver en moments així un sentit de la disciplina. Ara bé; cal determinar ben bé quin és aquest sentit. La disciplina no és pas, en realitat, igual que servitut, ni significa tampoc l'empressonament de la personalitat humana. Al contrari: la disciplina és la manera normal d'ésser. Vol dir vocació, voluntat per acceptar el dolor col·lectiu i, si és precis, per a guarir-la. Com més disciplinat és l'home, més lliure se sent. L'home lliure té una disciplina pròpia, exclusiva. Una disciplina moral, una disciplina mental, una disciplina intel·lectual que, en definitiva, és la que inspira els seus actes i dóna vitalitat i potència creadora als seus afanys espirituals.

La disciplina, segons el feixisme, militaritza el cos i militaritza l'esperit, fins convertir el país en una caserna d'homes sense llibertat. Mussolini no s'ha estat de dir que vol que els italians siguin feixistes abans que homes. El feixisme és un règim que per a mantenir l'entusiasme de les joventuts recorre als imperatius, a les ordres de comandament, a la disciplina rígida, al que sigui, per tal que això serveixi únicament per a entretenir les multituds de pocs anys; perquè serveixi per a ofegar les incipients i avergonyides veus de decepció íntima que diuen a la joventut que no és pas aquell el camí que cerquen en la vida. Així, doncs, el feixisme, amb aquest procediment educatiu obté allò que es proposa: que la joventut sigui un cos sense vida, que actuï indiferent a tot i que mai no pugui sentir un afany de redempció.

No, no és aquesta la disciplina que ens interessa. La nostra disciplina és reflexiva; és la que s'aconsegueix en virtut i a través d'un examen de consciència; és la conseqüència d'un estat d'esperit.

La nostra disciplina no ens predisposarà mai a l'afany d'imperi i de conquesta. Ens predisposarà, pel contrari, a laborar perquè en el futur el nostre poble —pastat amb la sang i l'esforç de tots— pugui exercir una hegemonia espiritual damunt dels altres pobles, perquè pugui servir-los d'orientació i de guia en el seu camí.

per FERRAN CUBELES

gle XX —segle de la civilització refinada (refinament en tot, àdhuc en el crim), dels invents espectaculars i inversemblants, del Progrés, de la Llum, de les magnes idees— sembla talment com si de cop i volta el món hagués fet un canvi patològic i ens trobéssim en el despotisme dels temps Medievals o encara pitjor!

La història —aquesta amenaçadora espasa de Damòcles que roman suspesa damunt de la humanitat— jutjarà pessimament —com no podrà per menys— el món, i sobretot, aquesta decrepita Europa viciada, envilida i amoral, en el decurs d'aquest segle trist. Ja des del començament l'home —aquest animal racional que habita el planeta Terra, i que fou creat per a esdevenir l'ésser perfecte, la intel·ligència feta carn, la noblesa del cor, en fi, que havia de posseir totes les virtuts—, s'espren el cervell, fa càlculs i càbales dins els laboratoris químics per, amb menys temps, matar la quantitat més elevada possible de consemblants seus, inventa i descobreix artefactes per destruir ciutats i monuments que altres civilitzacions no tan «avançades» com la nostra ens llegaren per a esplai dels nostres ulls, per gaudi del nostre esperit i per orgull i glòria del talent i la capacitat de l'home.

Des del començament de segle, repetim, s'han succeït els crims més abominables, ja que ni el cervell més sàdic mai no podria imaginar ni concebir. Les guerres s'han multiplicat dia per dia —només n'esmentarem tres perquè són les de més «relleu»: la ruso-japonesa el 1905, la dita Gran del 1914-18 i la que avui pateix el dissortat poble hispànic. La guerra! Crims i més crims! Desolació, destrucció i devastació; misèria, fam, sang, Mort! Els quatre genets de l'Apocalipsi campen al lliure albir...

Els atemptats personals i col·lectius han augmentat també d'una manera esgarrifosa; també s'han refinat. Crims i més crims! Com hom pot veure el Dret de gents és a l'ordre del dia...

Els assassinats per venjances personals mai com ara no s'havien portat tant —parlo com a habitant del planeta Terra, puix que la península Ibèrica és en aquest cas un simple àtom dins la immensitat. La barbàrie impera arreu. Crims i més crims! Ah, i com pesen damunt l'ànima de les persones honrades!

En aquest ambient tràgic i sinistre que plana arreu, és inútil pensar noblement. L'esperit s'encongeix i la bondat del cor es fa fonedissa. La bellesa s'esvaeix de la visualitat. L'ideal falla; no hi ha estimul. Només tenebres, tenebres... Fixem-nos per un moment en un detall ben eloqüentíssim que assevera aquesta afirmació: durant el segle que transcorre, ha sorgit cap Beethoven que hagi compost un «Clar de lluna» o una «Novena simfonia»? Hi ha hagut cap èmul de Wagner capaç d'escriure un «Parsifal», un «Lohengrin», o un «Nibelung»? Ha nascut cap Schubert, o Litz, o Rimsky Korsakoff, o Schuman?

Ha obert els ulls a la llum d'aquest segle dissortat cap poeta com Petrarca o com Leopardi? Ni cap escriptor espiritual com Goethe, ni cap pensador com Schopenhauer, ni cap Tols-

toi o Dostoiewky o Lope de Vega, o Verdaguer, o Cervantes?

Es que hi poden haver en aquests temps homes que tinguin prou imaginació per a plasmar amb el cisell o la paleta les obres mestres de Miguel Angel, de Rafael, del Greco, de Goya, de Fortuny?

No. Es impossible. Els homes estan capficats per a descobrir gasos més mortífers i que facin patir més, metralla més explosiva perquè s'incrusti amb duresa a les mans de llurs «enemics», o avions més ràpids que portin la mort més de pressa.

Descobrir el microbi del càncer o de la lepra per a poder occir-lo, no interessa; trobar el mitjà per a combatre amb èxit el bacil de Koch, ho deixen per a les generacions venidores. Els Pasteur, els Cajal o els monsiieur i madame Curie han passat a la Història —per cert amb una estela lluminosa de glòria, de respecte, d'admiraçió i d'agraïment.

Es davant la visió tràgica de la guerra, és davant de la indiferència criminal de les nacions «civilitzades» que guaiten, immisericordes, com el poble espanyol es desagna gradualment i s'arruïna i es destrueix i s'anihila sense posar-hi el remei que elles tenen a les mans, és davant de les carns obertes dels nostres germans i davant de les vides segades quan encara no havien transcorregut la meitat del seu camí, ja de si prou abrupte i despietat, és davant dels rius de sang que ofeguen la gorja i entelen els ulls envaïts de tragèdia, és amb la mort a l'ànima que aquest jove català pregunta a la faç de la Humanitat i a la Civilització:

On va el món?
Vic, juny del 1937.

Tancament dels llocs de diversió

per JULI SANAHUJA

Fa uns dies, des d'aquestes mateixes columnes, un estimat company nostre feia unes afirmacions referents a la reraguarda i a la manera com s'està desnaturalitzant la guerra amb la corresponent pèrdua del sentit productor del nostre poble.

Parlava el company Pere Mora de la necessitat ineludible d'anar al sanejament de tots els centres d'espionatge i boicot a la guerra, i, de fet, a la Revolució, als efectes de poder d'aquesta manera, establir una veritable moral de guerra i fer que la reraguarda sigui una cosa veritablement digna i capaç de fer els màxims sacrificis per la victòria.

L'esmentat company tenia tota la raó en les afirmacions que feia.

La tenia perquè, per damunt de tot, cal anar a fer que la reraguarda, i especialment Barcelona, visqui de cara a la guerra, pensant en la guerra, actuant com si el front de guerra fos a pocs quilòmetres de la ciutat; és a dir, donant tot el rendiment, tot l'escalf necessari als braus lluitadors de la Llibertat.

Quan els homes responsables de les organitzacions antifeixistes moderades afirmaven que la primera i única preocupació havia d'ésser guanyar la guerra, sorgien els capdavanters de les organitzacions més extremistes tot oposant a aquella afirmació la necessitat d'empènyer alhora la Revolució.

La raó hauria aconsellat de seguir l'orientació primera; la realitat imposava l'altra.

Qui hauria estat capaç d'aturar la torrentada de desfici mal continguts, ni l'allau que havia de desencadenar-se tantost s'obris l'espita dels gasos acumulats en tants d'anys de llibertats ofegades?

Un cop fetes saltar les comportes que retenien tantes ànsies insatisfetes, per força havíem de patir la dolor dels excessos.

Tota la nostra tasca ha anat encaminada a posar marges al corrent amb la il·lusió de canalitzar-la. Sembla talment com si hi hagués qui s'entreté en esbullar els marges.

Se'n sortirà, quin dubte hi cap. Però cal crear primer una veritable consciència. Cal demostrar la necessitat de l'encarrilament.

Ja és hora, tanmateix, d'anar a esclarir postures i d'assenyalar equivocacions.

Si entenem primer que calia preocupar-se exclusivament de guanyar la guerra i la realitat creada pels impacients ens ha hagut de fer acceptar de començar les renovacions que una Revolució imposa, nosaltres, que si marcàvem aquella actitud era per a evitar els mals i defectes de les precipitacions, ara que les precipitacions s'han produït, tenim la obligació d'assenyalar aquells defectes i aquells mals que, si persistissin, farien fracassar les conquestes queensem atènyer; i, allò que és pitjor, el desencís que causaria al Poble l'haver-lo de-

fraudat, les faria llunyanes, molt llunyanes.

S'ha parlat d'una nova Economia. Hem d'afirmar que l'actual sistema de col·lectivitzacions no la crea. La transformació s'ha operat dins el si de cada casa, diem de cada empresa. Podríem assegurar que, simplement, les indústries han ampliat les seves empreses, les quals, en comptes de formar-les quatre senyors, ara les formen els obrers de cada casa.

Però, l'economia és la mateixa. Si hem de col·lectivitzar ha d'ésser per rams, car s'ha d'anul·lar la llibertat de compra, venda i fixació de preus que desemboca a les competències que aixeca indústries i n'arruïna d'altres, tara la més grossa del règim capitalista.

Col·lectivització total i una sola direcció. Així crearem una economia nova; una veritable economia.

Però en aquests moments no es pot fer perquè hi ha una nosa que no ho possibilita. És l'existència de sindicats diversos. Si s'anés a la col·lectivització integral ara, es desplaçarien corregides i augmentades les lluites que hi han en cada taller i en cada fàbrica.

Es necessària la unitat sindical. Únicament quan aquesta unitat sigui un fet, serà possible establir sobre rodes una nova economia.

A les sindicals hi són els militants de tots els partits; però, per què no dir-ho? —pot ésser que no lligui pas massa amb una llealtat masses vegades retreta— les dues sindicals són controlades, contra allò que llurs Estatuts disposen, per dues agrupacions polítiques. Concretament: la U. G. T. pel Partit Socialista, i la C. N. T. per la Federació Anarquista Ibèrica.

Desgraciadament és així; i mentre subsisteixi aquest fet s'esmerçaran el major nombre d'energies a l'encalç de l'homogeneïtat que cada agrupació política preté. No serà possible la unitat sindical, les baralles seran freqüents i la Revolució, si marxa, ho farà tan a poc a poc, que equivaldrà a una suma extraordinària de sacrificis, les més de les vegades estèrils.

Ésser veritablement lleial imposa no immiscuir-se políticament dins les sindicals. És així com arribarà la unitat. I la unitat sindical possibilitarà totes les altres coses.

llor que enlloc les novetats de la guerra.

Es allí, en els cafès atapeïts de gent, en les tertúlies d'amics que parlen de tot, on es pot recollir millor els informes que interessin a l'enemic...

Tots aquests llocs no són altra cosa que centres potents d'espionatge feixista.

No poden continuar ni un moment més oberts.

Es una mesura de salut pública que cal adoptar amb la màxima urgència.

Catalunya tota ho ha de reclamar amb insistència.

Cal tancar absolutament tots els llocs de diversió.

Esperem que les autoritats prendran una resolució ferma i definitiva. La guerra ho exigeix.

Aquest número ha passat per la censura